

„MASTERCHEFI“ ESIMENE VÄLJA- LANGEJA: saate salvestuse perioodil kaotasin oma kõhu- beebi

Martin Ahven

HELENE REINHOLD
helen.reinhold@ohtuleht.ee

„Mõtlesin, et ma elu sees ei räägi sellest avalikult, ent ma tunnen, et pean. Soovin anda noortele naistele edasi sõnumit, et kui on raske, siis ei tohi vaikida,“ sõnab kokandussaate „Masterchef“ osaleja Lili Kobrin (32). Ta pihib pisaratega võideldes: „Saate salvestuse perioodil katkes minu rasedus.“

Restoraniäri pidav Lili tõdeb, et „Masterchefist“ esimesena lahkumine oli talle suur kergendus. Saate võtteperioodil tabas teda nimelt ränk läbielamine. „Olin olnud kaks ja pool kuud lapseootel. Tulime toonase elukaaslasega just Poolast mägedest kahepäevaseks reisiks. Olles seal tagasi jõudnud, algasid kohe saate võtmed. Sel perioodil aga minu rasedus katkes. See oli minu jaoks meeletu stress ja šokk,“ meenutab Lili.

Tõsiasi, et Lili oli endast väljas, kajastus tema sõnul ka teleekraanil. „See periood oli minu jaoks tõesti väga pingerohe. Seda on isegi vähe öelda, et olukorda kirjeldada. Pärast sellist

läbielamist minna järgmisel hommikul rõmsa näoga välja... Tugev olemine ei tulnud mul väga hästi välja.“ Eeskätt kahetsebki Lili, et end toona murega üksi jättis ja abi ei palunud. „Proovisin olla tugev,“ sõnab ta.

Vaimsed läbielamised räsivad Lilit sedavõrd, et saates süüa tehkes olid mõtted hoopis mujal.

„Ma pole ise soovinud neid saateid vaadata. Aga kui sõbrad saadavad mulle videoklippe saatest, siis näen, et ma olin seal täiesti teine inimene,“ tunnistab ta. „Ma ei süüdistan „Mastercheft“ tiimi milleski, vaid kõik need asjad tervikuna olid mulle ääretult keerulised. Ma ei suutnud sel momendil pärismaailmaga tegelda. Olin endast täiesti väljas. Hea, et nii läks.“

Langes depressiooni ja toitumishäire küüsi

Lili pihib, et pärast saadet läks ta lahku ka oma toonasest elukaaslasest. Seejärel langes ta nii vaimselt kui ka füüsiliselt musta auku ega suutnud nädalaid kodust väljuda, lamas lihtsalt voodis ega tahtnud suutäitki süüa.

„Sõbranna, kellel on minu koduvõtmed, tuli ühel hetkel mind kontrollima. Tema kutsus kiirabi.

JULGUSTAB ABI OTSIMA: „Rääkige oma murest, ärge hoidke kõike enda sees. See võib lõppeda väga halvasti,“ julgustab Lili inimesi suure murega mitte üksi jääma.

Silvia Ilves on kordades enamat kui lihtsalt armuseikleja

ARVUSTUS

Tõselusari „Üks nädal Silvia Ilvesega“ heidab pilgu Rahvuskooper Estonia tšellisti ja nelja poja ema Silvia Ilvese igapäevaelu.

Seni peajasjalikult armuseiklustega meedias figureerinud Silvia näitab juba esimeses osas, et temas on lisaks romantikahale palju enamat – muusik on tõeline rööprähkleja, kes mängulise kergusega mitme inimese ülesannetena näivaid kohustusi täidab, ise kõige keskel heatujuliseks ja rõõmsaks jäädes.

Võttegrupp jälgib 31aastase Silvia igapäevaelu seitse päeva. Iga päev on üksinda nelja poega – Stefanit (12), Tristanit (11), Christopheri (6) ja Arthurit (4) – kasvatava muusiku jaoks tõeline proovikivi, mis nõuab oskuslikku aja planeerimist ja põhjalikku ettemõtlemist. Seni kaootilise ar-

museiklejana kujutatud Silvia kinnitab juba saate esimeses osas, et olgu mis on – lapsed ja muusika on tema elus tähtsaimal kohal ning kumbki neist kannatada ei tohi.

Ehkki südamehärrasid saate esimeses osas ekraanile ei tooda, jagub kirge ohtralt, sest lihtsalt kõik see, mida Silvia teeb, on rahulikus elurütmis kulgeva eestlase jaoks selgelt üle võlli. See naine on küll pisike ja habras, kuid teda on – heas mõttes – kõigile ja palju.

Saade algab hommikujooksuga koos õe Damarisega. Mõistagi tuleb Silvia ka jooksuringil hullumeelseid ja ootamatuid ideid pähe ja nii otsustab ta näiteks keset sõrki ujuma minna. Hiljem haarab ta sõna otseses mõttes jooksu pealt kaasa noorima poja Arthuri, kes oma isa juures aega veetis. Koos tõtatakse koju, kus Silvia poegade pilliharjutuste ja söögivalmistamise keskel samal

päeval ees ootavate mõisakontsertide jaoks asju pakkima asub. Ajal, kui kaks vanemat poissi juu jäävad, võtab Silvia nooremad põnnid endaga kaasa. Punktist A punkti B kulgevatel autosõitudel näeb ehedat päris elu, sellist, mida paljud lavatähed kiivalt varjata üritavad – meeldib ju rahvale glamuur ja sära rohkem kui unised ja nutvad lapsed, sülle pudenenud friikartulid või disainerikleidiga samas kotis olnud ploomimahlapaki ootamatu purunemine.

Silvia on emana nõudlik, hooliv ja siiras. Kõikide tõiste tegemiste keskel ei jää tal ükski laps tähelepanuta ning ka eemal olles teeb ta koju suurematele poistele „kontrollkõnesid“, et veenduda, kas kõik on korras ning kas pilli on ikka nõutud mahus harjutatud. „PlayStation läheb minema, kui te oma asju ära ei tee!“ on Silvia resoluutne ning paneb käredate telefonikõnega ka kilomeetreid eemal olevad teismelised liigutama. Sel-

line ähvardus on ühe noore mängufänni jaoks juba tõeline oht ja ema tuleb tõsiselt võtta.

Mõisakontsertide valmistamine käib Silvia liikuvaks autosõidu pealt. Lihtsate teksapükste ja dressipluusiga naisest saab paari pintsli tõmbe ning pagasiruumis riietumise järel tõeline diiva, keda me kõik oleme harjunud nägema. Sättimine käib mõõdamises, linnulennult ja kiirelt. Näib, et Silvia elus kulgebki kõik kuidagi hullumeelses tempos, sest väga kiired on ka tema liigutused, tema jutt. Talle näib see olevat argipäev ja harjumuspärane, vaatatajale see-eest tõelised Ameerika mäed!

Kõikide tegemiste keskel kumab aga selgelt hooliv ema, naine, kirglik muusik, kes proovib talle antud ülesannetega püsti jääda – ning kes jääb ka! Piinlikku põlnud selles saates küll grammigi, muhelema panevaid hetki aga küllaga.

Pressimaterjal

MEELDIVALT ÜLLATAV: Seni peajasjalikult armuseiklustega meedias figureerinud tšellisti näitab juba saate „Üks nädal Silvia Ilvesega“ esimeses osas, et temas on lisaks romantikahale palju enamat.

Olin kaks nädalat kodus olnud ega söönud midagi. Mitte midagi ei läinud sisse. Ma kas öökisin kõik välja või ei söönudki. Haiglas viibisin nädalaid, mind toideti tilgutitega,“ jutustab ta.

Depressiooni ägenedes süvenenudki Lili toitumishäire, millega ta on enda sõnul maadelnud juba teismeeast alates. Haiglast sai ta tuge ja abi, täielik tervemine võtab tema sõnul aga veel aega.

Nüüd, kui kohutavast läbielamisest on möödas ligi neli kuud, sõnab Lili, et tema tervis on parem. „Praegu on enam-vähem okei. Eluga tuleb edasi minna. Eks ikka käin arstide vahet ja psühholoogi juures,“ sõnab ta ning kiidab, et psühholoogist on igapäevaeluga toime tulemiseks väga palju abi.

Lili jagab läbielatut, et julgustada teisigi samas situatsioonis naisi abi otsima. Omast kogemusest teab ta, et suure murega üksi jäämine võib mõjuda laastavalt. „Oma läbielamisi ei pea peitma enda sisse. Ei pea minema oma mõtetega üksi hulluks. Otsige ja küsige abi!“ soovib ta. „Rääkige oma murest, ärge hoidke kõike enda sees. See võib lõppeda väga halvasti.“